

Religiøs kunst – en åndelig inspirasjon

Gjennom århundrer hadde kunsten en oppgave: fortelle en historie. Få kunne lese og kunsten formidlet derfor et stykke informasjon. Særlig var den religiøse kunsten fylt av historier. Når menigheten besøkte kirkene, skulle de lære noe, enten om Jesu' liv eller om kristne helgener, og de skulle bli grepet både av skjønnheten og av motivene. I dag har kunsten andre intensjoner, og kunstnerne velger sjelden religiøse motiver – dessverre. Men museer og kirker er pakket med eldre religiøs kunst som kan være til stor åndelig inspirasjon.

Nylig besøkte jeg en liten landsbykirke i Pyreneene og hadde en kunstopplevelse som inspirerte min sjel. Jeg besøkte en venninde på grensen mellom Spania og Frankrike, ikke langt fra en av rutene til Santiago de Compostela. Vi skulle gå i fjellet, men hun insisterte på at jeg først måtte se kommunens stolthet, en liten stenkirke i landsbyen, og snart hadde hun organisert et besøk med en kommuneansatt. En solrik formiddag låste han opp den tykke tredøren og vi steg vi inn i middelalderkirken. Inne var veggene hvitmalt, et titalls kirkebenker fylte gulvet. Kirken, som ikke ble brukt til messer lenger, var ren og velholdt og huset flere kunstverk, alle fra 12- og 1300-tallet, så verdifulle at kommunen hadde installert noe jeg aldri hadde sett i en katolsk kirke på landsbygda: en alarm.

Krusifikset over alteret fanget blikket mitt umiddelbart. To meter høyt, utskåret i tre, med en Kristusskikkelse annerledes enn jeg hadde sett før. Nøyaktig som i ikonmaleriene var ikke Jesus lidende, men likevel var uttrykket intenst. Kroppen var formet som et kors, håret var sort og bølget. Fargene var fortsatt godt bevart, unikt etter så mange hundre år. De mandelformede øynene var vidåpne og så rett på meg da jeg stilte meg ved alteret. Jeg flyttet litt på meg og grøset - blikket fulgte meg. En gang tidligere hadde jeg opplevd det samme, i Frans-basilikaen i Assisi. Også da hadde blikket

fulgt meg rundt i kirken. Nå fikk jeg vite at dette var en maleteknikk som ble brukt i middelalderen. I landsbyen kalte de krusifikset 'den levende Kristus'.

Det som gjorde størst inntrykk var imidlertid et såkalt triptykon, et fire ganger tre meter stor maleri. Helgenen St. Marta var i helfigur, omkranset av syv scener fra hennes liv. Fargene glødet sterkere enn i krusifikset; rødt, gull, grønt, blått. Ansiktene nitidig malt og detaljene var utallige, et mesterstykke fra 1300-tallet. Men det som beveget meg mest var historien som ble fortalt i bildet, en historie som indirekte omhandlet Maria Magdalena.

I de siste par årene har jeg vært speiselt nysgjerrig på Maria Magdalenas liv. Jeg hadde oppdaget at Marias søster het Marta og broren Lasarus - han som døde og ble vekket opp av Jesus - og forstått at hun trolig hadde flyttet til Frankrike etter Jesu' korsfestelse. Nå sto jeg plutselig overfor et maleri som bekreftet teorien om Maria og Martas ankomst til franskekysten: her var en scene i båten, en annen foran byen Tarascon der St.Marta redder en mann fra å drukne, og et mirakel også fra Frankrike.

Jeg var entusiastisk og takknemlig over å ha blitt ført til denne ukjente skatten i Pyreneene. Men jeg var også beveget over å oppdage at Maria Magdalenas reise til Frankrike var kjent i middelalderen. Det som i mitt hode tidligere hadde vært teorier i ulike bøker, var plutselig blitt håndfast. Det ga meg ny inspirasjon til å fortsette min research om Maria Magdalena i dette området. Og da jeg forlot den lille stenkirken, kjente jeg at funnet hadde beveget min sjel.

Av Kristin Flood
forfatter, journalist og kursholder
www.kristinflood.com